

Ulls de glaç, web Diari de Girona dia 27

Diari de Girona » Opinió

f 57

Ulls de glaç

Carles Duarte | Montserrat | 27.08.2017 | 06:30

La vida és cíclica i s'hi confronten sense repòs somni i realitat, memòria i oblit, passat i expectativa de futur. Sempre fugaç, sovint lluminosa, de vegades tràgica, com als esfereïdors atemptats de la setmana passada a Barcelona i Cambrils, hi naveguem intentant no perdre'n el rumb, malgrat les circumstàncies que superen la nostra voluntat. La ment, que avança amb intuïció i avidesa pels senders estimulants de la metàfora, ens duu a associar el pas dels dies a una travessia al llarg de l'existència, nodrida del que hem estat, sentit, construït, compartit... La poesia ens ajuda a rescatar del temps instants que voldríem perdurables. El poema atura la successió d'esdeveniments i obre els nostres ulls interiors, que ens duen cap al cor de nosaltres mateixos. Escriure i llegir poesia és un compromís amb la bellesa però alhora ho és amb l'anhel de lucidesa. Constitueix una manifestació literària ben contemporània perquè hi conflueixen la brevetat i la força lírica. Els autors més consistents es plantegen la concepció de la seva obra en diàleg amb la tradició, fent-hi peu per enlairar-se. És el cas de **Jordi Solà Coll**, una figura comunicativa i cultural destacada que vinculàvem fins ara sobretot als seus articles periodístics i a la seva dedicació a la fotografia o a l'antropologia, i a la seva mirada experta sobre països com l'Índia, Birmània o Bolívia. Amb **Ulls de glaç** reconeixem en Jordi Solà Coll la densitat humana que caracteritzava la seva producció anterior, però ara ens endinsem en aspectes més centrals i subtils de la seva personalitat. El volum, l'encapçala un pròleg d'una de les nostres veus poètiques més sòlides, **Maria Josep Escrivà**, que hi escriu: «Les paraules poètiques són les úniques que mai no haurien de ser dites en va. La Paraula majúscula per a Jordi Solà Coll, devastada, mig buida o epifànica, clam, ferida o redempció». **Ulls de glaç**, que va ser distingit amb el Premi Miquel Martí i Pol, es divideix en cinc blocs: dos pròlegs, un epíleg i dues parts que formen el nucli del poemari. El llibre es completa amb unes notes que ens orienten sobre el context i el propòsit dels textos i una fotografia del llac Manasarovar, al Tibet occidental. Els temes del llibre són eros i thànatos (l'amor i la mort), la memòria i la impermanència de tot el que experimentem i el viatge a través de les geografies del planeta i de l'esperit, un aspecte que es visualitza, a més, per alguns dels topònims que hi apareixen (Ganges, Delfos, Gal·lípoli,...) i dels autors que hi són esmentats (**Elitis, Seferis, Ritsos, Nietzsche, Celan, Baudelaire, Borges, Whitman,...**). **Ulls de glaç** respira amb un batec nostàlgic, gairebé elegíac. El percebem des del poema inicial, *El pou*: «Un cop vas obtenir el que volies: / un fragment d'eternitat». I esdevé singularment corprenedor a *El pont de la memòria*, amb aquest final impressionant: «Vius ancorat en el passat:/ a l'empava d'un brogit de veus llunyanes/ s'erigeix, incòlume, el miratge: tot és cendra/ i extinció,/ i set d'aigua en la distància.»